

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Una "juerga" a finals del segle passat.

(Còpia d'un quadro de Rubens.)

Aquest número
ha passat per
la prèvia cen-
sura militar

Notícia sensacional

"Abd-el-Krim es retira de la política
i posa una fàbrica de galetes!"

La taca d'oli

Aquests darrers dies, el burgès petrificat ha patit de debò. Els socialistes governen a Anglaterra i a Dinamarca. Les esquerres han guanyat les eleccions a França. Es possible que hi hagi un Govern socialista a Bèlgica. La taca d'oli de l'esquerrisme s'estén per damunt del mapa d'Europa. Molt serà que no arribi per aquí aprop. En mig del seu esverament, el nostre burgès té el consol del resultat de les eleccions alemanyes. A Alemanya han guanyat les dretes, ha triomfat el kaiserisme sense Kaiser, i l'home se sent més germandofil que mai.

Tan content com estava mesos enrera, quan ell es creia que el món anava en la direcció marcada pel règim dictatorial italià! En poc temps l'Occident europeu ha reaccionat contra el Sud. La Gran Bretanya i França, amb el diable del seu lliberalisme, han interromput l'alegria del burgès conservador. Esquerres i socialisme? Ja li sembla que torna el temps dels rebomboris i els espetecs.

Si la taca d'oli va estenent-se més, el nostre personatge podrà dir que ha begut oli. Es aquest un joc de paraules que surt tot sol. Però sota d'aquest joc de paraules hi ha la força dels fets. Es ben trist per a un home que té per perdre, l'adveniment al Poder dels socialistes i els radicals. No havíem quedat que les tendències del radicalisme polític i social havien passat de moda, arreconades pel trasbals de la gran guerra?

No, no havien passat de moda. Aquí les teniu, ben vives, menaçadores per als uns, prometedores per als altres. Des del lloc més elevat de Catalunya, nosaltres les saludem amb el braç alt.

Una nova lliçó dels republicans francesos

o insistim amb les eleccions franceses. El triomf dels nostres està ja afermat i cantat. Afegim ara a la lliçó de la victòria, la lliçó de l'organització de la victòria.

El republicanisme d'esquerra sempre havia estat, a França, exceptuats els temps d'En Combes, una mica tou i negligent. Per això havia estat possible la preponderància dels moderats, i la bel·ligerència concedida a *L'Action Française*. Però quan, recobrant les velles fortituds, s'han redreçat, en episodis parcials, en amples moviments polítics, triomf ha estat d'ells. Ho varen aconseguir en el procés de Germaine Berton, plantant cara als «bravis» de *L'Action Française*. Ho han obligat, en les eleccions, després de decidir un programa concret i radical i una acció solidària i franca.

Ara insisteixen en aquesta acció, posant a contribució la victòria, impedit el seu sabotatge. Volen el poder íntegre. Volen la presidència de la república, el consell de ministres i la presidència de les Cambres. Volen la revisió dels processos polítics del temps d'En Clemenceau. Volen girar tota la vida política de França, i tota la seva vida representativa. Podran caure per un altre acte de voluntat popular, o pel fracàs de les seves fórmules, però no pas per negligència en impedir les filtracions de la política adversa. Les eleccions han estat fetes contra En Poincaré, contra En Millerand i contra el Bloc Nacional. Doncs el poder moderador, el legislatiu i l'executiu han de passar a les mans vencedores. Inclús aquells homes titllats de febles, com En Briand, i que podrien ésser influenciats per l'antiga política conservadora, seran o exclosos, o situats en

llocs secundaris de faiso tal que la successió del primer ministeri radical no sigui recollida per un matís moderat, encara que sigui el matís Briand-Loucheur, sinó socialista.

Això és la dictadura del partit—es podrà objectar.—Potser sí, encara que més aviat és la sobirania del partit. Per no haver reivindicat aquesta dictadura, o sobirania, va caure la primera república espanyola. Es va ésser transigent, sobretot amb els generals monàrquics, i aquests la varen matar. Quan, després, en la successió dels episodis de la política espanyola, es produïren moments de predomini lliberals, no es va saber organitzar la preponderància adquirida, que fou perduda, gairebé sense defensa.

El republicanisme socialista de França adquireix, avui, un mestratge complert. Ens dona una doctrina, i atorgeix una tàctica. Ens presenta una victòria i l'organització d'una victòria. Es parla, vagament, d'un cop d'Estat conservador, possible segons els esdeveniments. Ja, en 1877, quan l'actual crisi francesa es va produir, i En Millerand es deia Mac-Mahon, aquest fou requerit per a un cop de força. En Mac-Mahon va respondre: «Els fusells es dispararien sols». Es a dir, la resistència republicana seria la guerra civil. El cop d'Estat no és possible a França. Com han batut al general Castelnau en les eleccions, batrien al general Mangin, amb les armes, i en vint-i-quatre hores si s'arriscava a escoltar les sirenes del cop d'Estat.

PARADOX

L'incendi d'El Vulcano

A la matinada del passat dijous un incendi terrible, espantós, va destruir per complet els grans tallers de maquinària i caldereria El Vulcano. És impossible calcular les pèrdues, diuen els diaris són incalculables. I això és molt llastimós. Però, i els quatre cents obrers que ni tre-

ballaven? Que no se'n recorda ningú dels quatre cents obrers? Que no fan llàstima a ningú? Perquè, vaja, és tan trist la pèrdua del jornal d'aquesta pobra gent com la pèrdua de l'edifici.

Es queden sense feina, no deuen ésser massa rics, segurament aquests obrers. Lo pietós i lo humanitari seria que ens recordéssim d'ells i els re-meiéssim d'una manera o altra.

Els Mosqueters de Mussolini

En Josep Pla, en les seves cartes de París a *La Publicitat*, deia dies enrera que els feixistes estan fent els gegants per les vores del Mediterrani. El nostre amic és una mica dur d'expressió. Cal confessar que Mussolini i els mussolinistes, si fan els gegants, els fan d'una manera solemne i estètica. Les cerimònies i els rites del feixisme tenen un fort atractiu teatral. Dins el gènere—un gènere que a nosaltres no ens agrada—són uns mestres.

Mireu, per exemple, de quina manera ha organitzat la vigilància per salvaguardar la persona del gran capitost. Trenta-vuit joves de bona família, trenta-vuit hereus de casa bona, s'han constituït en la guàrdia de Mussolini, han adoptat el nom de «mosqueters», i s'han fet fer per llur sastre un uniforme tot negre. Porten negres no sols les camises, sinó totes les altres peces de vestir. I en mig d'aquesta negror, brilla un punyal que duen passat pel cinyell. Podeu pensar el que volgueu del feixisme; però heu de reconèixer que tot això fa bonic.

La guàrdia personal d'un home que està en perill pot organitzar-se de moltes maneres. La manera feixista té una originalitat innegable i una teatralitat extraordinària. Deu ésser imponent de debò el veure maniobrar al voltant del *duce*, dins les habitacions i al carrer, en el tren i en l'automòbil, els 38 mosqueters negres com la nit sota el clar sol d'Itàlia.

Mussolini deu tenir molts motius per estar agraït dels seus guardians. No cal dir els perills d'agressions i d'atemptats que planen per damunt el cap del president del Govern italià. Qui sap si els mosqueters han salvat ja diverses vegades la vida del gran home! El fet és que aquest els convidà dies enrera a un banquet íntim. Un novel·lista especialitzat en el ram dels relats misteriosos i terrífics podria treure un gran partit d'aquesta escena del dinar ofert a 38 joves uniformats amb vestits de color negre i amb sengles punyals al costat.

Bons guardians té Mussolini, i ben guardat està el cos sacrossant de l'idol de l'Itàlia feixista. Quan s'escriguí la història interessantíssima del *Fascio* italià, serà just de dedicar un capítol sencer als 38 mosqueters que vetllen de nit i de dia perquè ningú faci mal a Benito Mussolini. Tanmateix la imatge cristiana de l'àngel de la guarda és més bella i poètica. Més ens estimem un àngel tot blanc amb les ales esteses que un mosqueter tot negre armat d'un punyal.

FULMEN

Instruccions electorals

Molt estimat ciutadà:

si tens ganes de votà

en venir les eleccions

escolta mes instruccions:

Primer de tot, tens d'omplir

una fulla o butlletí

que a domicili et duran,

amb una cura molt gran;

hi posaràs el teu nom,

darrera, el primer cognom. darrera, el segon, ben clar perquè no faci dubtar; l'ofici o la professió que tinguis, fora millò de posar-la en bon anglès la lletra que s'entén més. Faràs constar tot seguit que tens el temps exigít per a ésser electò, ço és, en quina ocasió complires vint-i-tres anys, fugint de trampes i enganys, que et farien de segü mal, sense pensar-t'ho tu. Un cop acabat d'omplir, ciutadà, el teu butlletí, si tens dones aprop teu faràs que omplin també el seu amb la mateixa atenció: perquè una equivocació en aquest document nou et portaria enrenou. Procura saber de cert si tenen el temps complert; car és de tómer, amic, que et donguin força fatig per averiguar la edat. Si no estàs ben enterat del dia del naixement de la mossa consegüent que tinguis vivint amb tu, jo quasi bé estic segü que renunciaran el vot, i algunes d'elles el dot per tal de no confessà els anys exactes que fa des de que al mon van vent Res. les dones són així; però tu, procura obrir l'ull, que et durà un al·larull si després s'averigüés que a casa teva, ademés del teu vot hi ha un altre vot que aprofitar-se no pot en el dia solemniat de la lluita electoral. Quan tinguis el butlletí llest, el firmes, però això sí, amb lletra de bon encuny feta del teu mateix puny, vull dir clara, francament, perquè es llegeixi corrent. Guarda el butlletí ben net i si convé, plegadet, esperant que l'empleat que te l'havia portat, també el passi a recollir. No el donguis pas perquè sí, car d'haver-hi esc moteig et portaria mareig quan anessis a votà, fins et podries trobà, que no havent-hi el butlletí, algú et volgués detenir i com a fals electò anessis a la presó, amb tot i haver-te portat com un home immaculat. Amb aquestes instruccions crec jo que a les eleccions podràs anar-hi tranquil... sinó, fil fins a Sant Gil.

FLOX

Els vencedors

— Ya has visto como hemos pescado a esos falsificadores, eh?

— D'esta feta, noi, nos haremos más célebres que Sherlock Holmes!

La misericòrdia

Al Cafè on som prenent cafè entren dues monges, una d'elles jova i ermosíssima. Aquestes dues monges pertanyen, segons ens enterem per una fulla que ens entreguen, a les *Religiosas Siervas de la Pasión de Barcelona*. Aquestes monges han fundat un *Asilo de Santa Isabel*, situat al carrer Martí, número 18 (Gràcia), institució eminentment misericòrdia, qual obra consisteix en *albergar y assistir a las jóvenes que, víctimas de un engaño, han caído en deslíz, y por tal causa se ven precisadas a retirarse por algún tiempo del trato social, para así librarse de la severa crítica y murmuración de la sociedad.*

I han de sofrir la vergonya aquestes bones monges de pidolar pels cafès?

Home, i la famosa beneficiència que tants diners costa a Barcelona?

L'indult de 'El Poeta'

- Hi ha aquella senyora que vostè fa tant temps espera: L'amnistia.
-Carai, home! Digui-li que passi!

La plaça de botxí

Volem fer oposicions per a ésser botxí el dia que mori el digne ajusticiador Rogeli Pérez, avui apreta-ganyots de la culta ciutat i a disposició de fer bolos als pobles que necessiten de llur servei.

La feina és ben pagada i la plaça segura, no havent de pertànyer ni al sindicat Lliure ni a l'Unic.

En Pérez, home campetxano, que fins ara té guanyades les simpaties d'aquells que el paguen i poc el manen, exerceix l'ofici de sabater amb molta honra i sense que Sant Crispí li tingui en retret.

El sou si bé no és molt crescut, perquè l'impost de l'utilitat deu esmerçar-li quelcom, també la feina no mareja.

Per altra banda, l'art de donar garrot no trobem que sia molt difícil aquí on estem fets a ésser estirats de la corda sempre per uns i altres.

Clar que es necessiten més empenyos per a ésser empleat oficial que fer d'aquest ofici a estones.

Nosaltres coneixem al simpàtic botxí

Pérez i no ho sembla un botxí, doncs és amable, carinyós i no és capaç de matar una papellona, fora de la seva jurisdicció.

Llàstima que com En Nadal no donguí lliçons de set a vuit de la nit, a fi de que coneguéssim l'art d'estrènyer corbats, perquè creiem que a les seves classes hi assistiríem una colla que cansats d'estar en Bancs, cases de comerç i drogueries (mena de botxins cassolans) podríem fer un aprenentatge amb gust i elegància.

Perquè dit sia de pas, el donar garrot cal certa diplomàcia i força estètica, perquè un butxí groller, brut, amanerat no té cap mèrit i sap fer-ho tothom.

Vàrem conèixer an En Nicomedes un dia que baixava ell de Gràcia, on vivia, i parlàrem amb ell pocs anys abans de la seva mort.

L'home ens referí detalls de l'ajusticiament d'En Mompert, Peinador, Silvestre Lluís, Salvador i d'En Rull. Ens contà les morts d'aquests amb certa forma romàntica i ens feu saber que l'ofici si bé era quelcom ingrát, no dei-

xava d'ésser quelcom descansat.

I els qui com jo han nascut al darrer dia de l'any, que tot ens és feixuc, que trobem la vida monòtona, sense novetats que ens distreguin, i aquí on veiem pel·lícules xorques, brutals i ensopides és innegable que un càrrec d'aquests ens distreuria i fins agafant-lo com un esport ens fariem homes cèlebres.

Ademés, creiem que si ara hi ha poca feineteta i poden fer, no les vuit hores, sinó les tres horetetes a l'any, és una prebenda que ja la voldrien molts empleats. Decididament, el dia que nosaltres sabem de l'ofici i ens haguem empapat de còm i quina manera se sap fer un bon tablado (a) cadafalc, i ens diguin com va aquella argolla i aquella corretja un xic ampla, volem sol·licitar a qui sia una plaça, doncs tal com van les coses i la crisi que s'apropa serà el suprem recurs per a guanyar-nos honradament la vida, sense perjudicar a ningú, tret de les víctimes que ens assenyalin per a donar-los-hi el pòstum adéu, no sabent si al treure la llengua i tancar els ulls els envièm a la presència del Sant Pare, o barallar-se amb Satanàs...

Això són coses que no ho hem d'escartir, mes que cobrarem millor que treballar a un magatzem de pells o escriure novel·las per a fulletins de ral entrega, que en lloc d'ésser ajusticiador ets fins ara ajusticiat.

EL CAVALLER NOCTÀMBUL

BLANES

Fa molt temps que aquesta xamosa vila està mancada de lo que més manca fa en tots els pobles: «cultura», i ademés llocs adequats per a l'ensenyança de tots els nens pobres.

Tenim, en primer lloc, un edifici, al qual ni aquest nom pot donar-se-li, puix no reuneix cap de les condicions higièniques que deu reunir una escola, lloc on els nens van a buscar enfermetats a canvi deis seus diners, per no haver-hi sol ni aire.

A més, tenim una escola nacional en la qual s'hi respira un aire podrit, produït per lo mal acondicionat que està, puix la comuna és en mig de la classe, fent-se del tot impossible l'estància en el sudit saló.

També n'hi ha una altra (l'única que reuneix

bastantes condicions) però en canvi cuiden de l'instrucció una colla d'ensotanats, els quals els enfosqueixen amb la religió, quedant, per lo tant, amb un dels cassos més deplorables dita població.

Fa uns vuit anys, desitjós el poble d'escoles, va posar en el Consistori a uns homes que es deien republicans (deixem apart si ho eren) els quals varen ocupar-se desseguida per a construir unes escoles graduades, aconseguint dintre poc la compra d'uns terrenys, però prompte varen sortir protestant d'això una colla de retrògrades que hi ha en aquesta població, que dient-se aimants de la instrucció sols procuraven fer-hi oposició, a fi de que dits projectes no arribessin a cap. Com que els republicans no es cansaven, després de molts esforços arribaren anar a la subhasta de l'obra per 60,000 pessetes, però mitja hora abans d'obrir els plecs els perturbadors feren enviar un telègrama de Madrid suspentent dit acte; va passar molt temps sense poguer lograr res, més tard hi hagueren altres eleccions, i el poble sense reconèixer res, i cansat tal volta per la tardança, va elegir aquella colla de retrògrades, enaltidors de l'ensenyança i així vàrem anar passant.

Però al canviar-se el govern i agafar el Poder el Directori tornaren a fer treballs els republicans, i com . . . . . portà an aquesta província a un bon governador, féu anar depresa dits assumptes, i ja tenim començades una part de les escoles.

Resultant que després de vuit anys de grans treballs dels republicans, ens construeixen una aula per a nois de dites escoles graduades, costant unes 70,200 pessetes, essent així que vuit anys abans costaven totes completes 60,000; aquest és el benefici que ens ha portat a Blanes aquesta colla de paràsits, que no tenen altra missió aquí, a la terra, que la de nutrir-se a costa dels pobres obrers.

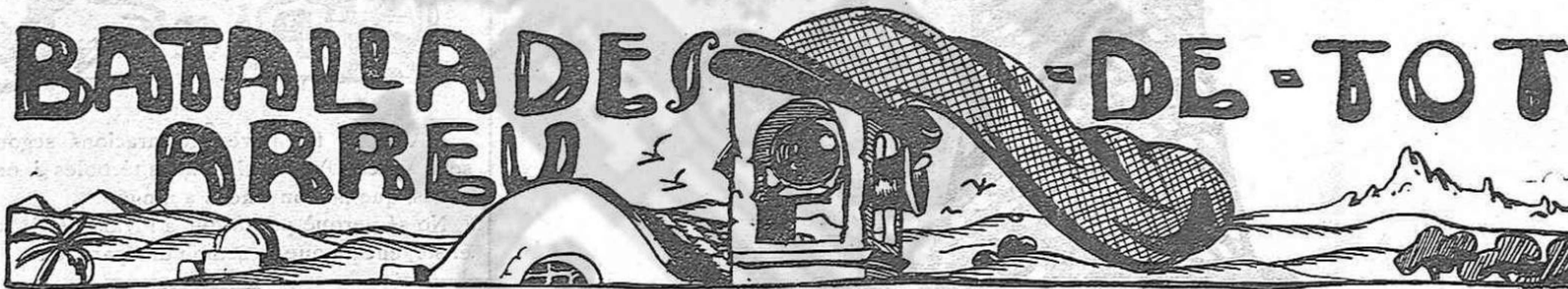
C. R.

DEL MAGISTERI

Retribucions i material

Encara és calent provere reuovment prohibint als mestres el percebre quantitats en concepte de retribucions, per l'ensenyança.

Era un estímul que impulsava a treballar més de lo normal. Per això, exclusivament per això, en els llocs en que s'acostumava a aquests emoluments la gent sabien més de lletra. Es falsa, per tant, a totes llums la tessi que alguns sostenen com volgut dir que el mestre que no cobrava res en aqueix sentit, no feia l'obligació.

Heu's aquí, senyores i senyors, uns rei exòtic, uns rei de país de llegenda, uns rei dels que . . . . . que nosaltres hem arribat a pensar si ell seria el propi Rei Negre, aquell que, segons ens contaven d'infants, un bon dia i cavaller en el gep d'un camell, va emprendre un llarg viatge, per a dur incens, mirra i or al fill d'un fuster i d'una verge, nat damunt la palla d'una establia de Betlem, una freda nit de desembre.

Nosaltres ens hem recordat d'aquest bon rei negre, no per la seva bella gesta, sinó perquè de petits ens ensenyaren que duia carbó, ensucrat a les criatures que durant tot un any havien fet bondat, que suposem que eren poques. Per això del rei negre no se'n recorden gaires.

Nosaltres que ja no ens recordàvem—perquè érem dels que havíem el carbó ensucrat per trampa—a l'enterar-nos de l'arribada a Europa del sobirà d'Etiòpia, hem pensat, plens d'una gran meravella:

—Què hi ha vingut a fer el Rei Negre a Europa? Potser hi haurà vingut a portar carbó a les criatures que han fet bondat durant l'any, si és que n'hi han de criatures d'aquesta mena?

A nosaltres ens agrada la visita d'un rei com aquest, ...

Quin ball ballaria si el convidaven aquest simpàtic rei d'Etiòpia? No ho sabem. Però el que sí sabem—o quan menys ho sospi-

El príncep Tafari, hereu i regent d'Etiòpia i la princesa Manen.

tem—és que, en un banquet, al preguntar-li què li agradaria menjar, semriuria, ensenyant unes dents com el teclat d'un piano, i diria amb una senzillesa deliciosa:

—Persona!

I es menjaria amb tota tranquil·litat un ministre qualsevol d'Europa, cosa que a nosaltres no ens vindria gens malament

LA PRIMERA DONA MINISTRE

Això no ha passat a Espanya, naturalment. A Espanya la dona no ha arribat més que a regidor. I encara, per a més excusar-lo, aquest cas s'hagué de donar en no sabem quina província andalusa. I ja és sabut que Andalusia té fama de bromista. Potser això de que hi ha una dona regidor també és una broma: una broma per a que l'aprofitin després els germans Quintero, que són uns senyors que, segons els seus amics, tenen molta gràcia.

Lo que ja no és una broma és el fet de que a Europa— . . . . . —hi hagi una dona ministre. Aquesta dona es diu Nina Bang i ocupa el ministeri de Instrucció Pública a Dinamarca.

No coneixem a la senyora Nina Bang, no en tenim la més petita notícia, però des d'aquest moment, sense conèixer-la, sense tenir d'ella la més petita notícia, nosaltres la preferirem a la majoria dels ministres d'Instrucció Pública que en Espanya han sido. Per què? Per manca de patrio-

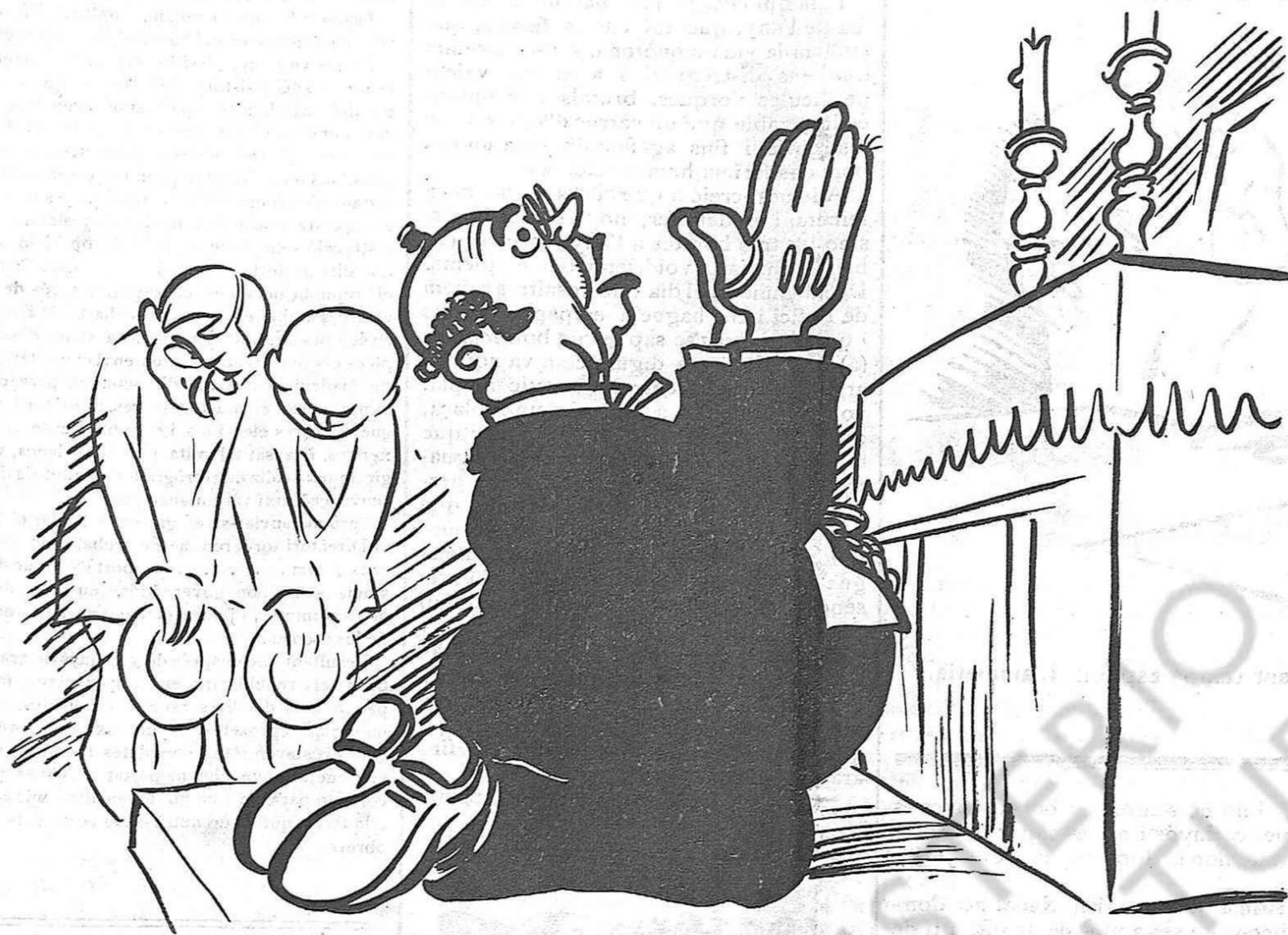

La senyora Nina Rang, ministre d'Instrucció Pública a Dinamarca.

tisme? No, per manca de ministres capacitats per al Ministeri de Instrucció Pública.

Que una dona no té el cervell desenrotllat com un home, ni es apte per a les funcions intel·lectuals pròpies dels homes? Això ho sabem de les dones espanyoles. Però qui sap si les dones a Dinamarca són d'una altra manera d'ésser?

Nota d'actualitat

Els periodistes demanant a Déu que els inspire coses que, per innocents que siguin, deixi passar la censura.

S'han fet crides en alguns pobles i s'ha esbombat aquesta disposició per tot arreu amenaçant severament als mestres que la deixin incompleta.

Nosaltres aplaudim això sense reserves. No ha d'ésser l'ensenyança primària obligatòria i completament gratuïta i sense privilegis, així pel que paga, com pel que no paga? Doncs, no hi ha res a dir. Els mestres faran l'obligació com sempre. Unicament que estaran més descansats perquè no hauran de fer extraordinaris, com els que la gratificació «purament voluntària» de llurs pares de família, per justa compensació els obligava.

També s'ha prohibit fer pagar el material pedagògic en les escoles a cap alumne.

Fins ara, es facilitava a nens de escasos recursos, pagant-lo, però, els demés. Això era una circumstància que, com l'emolument voluntari, ultra alleugerar la trista situació econòmica del mestre, no trencava cap os a ningú. Malgrat tot, també ho aplaudim.

Hem d'anar a una veritable revolució pedagògica? Anem-hi; però no ens oblidem del mestre, que, en aquest cas, és el cos-motor. Molt bé que s'obligui a tot ciutadà a anar a l'escola el temps reglamentari i que no hi puguin haver malèvoles excuses de ric ni pobre, per a deixar d'assistir-hi: no ha de costar un cèntim; però també que no es pretengui fer passar al mestre dels aires del cel.

La paga actual dels mestres és irrisòria; encara no cobren un duro de jornal. Se'ns diu que hi haurà augment (si no hi ha destorb) en els pròxims pressupostos. Sembla que cobraran els mestres 44 duros i alguns cèntims al mes. Sense els descomptes, és el sou de 3.000 pessetes anyals.

Fet i fet, anc que sigui aviat efectiva aquesta millora que, com dic, hi poden haver mil entrebancs, no resoldrà res. Suprimits els ingressos anotats més amunt, la cosa quedarà igual i el mestre haurà de continuar badallant.

A més a més, les escoles quedaran parades per manca de material; perquè el mestre, dit sigui de pas—i això sense voler ofendre susceptibilitats divines ni humanes—farà més miracles que Jesucrist. I en faria més, entre altres raons,

Un home satisfet

—Fins el barret sembla que m'ha crescut un pam!

perquè hi té la mà trencada; però mai podrà fer el miracle, perquè és massa gran, de proveir del material necessari durant l'any, per l'escola, amb 147'46 pessetes que cobra de l'Estat. Amb el que s'ha encariat el material escolar en aquests últims temps, no n'hi ha ni per a paper d'estressa.

Que es faci càrrec de tot això el Directori, i que vegi si an els mestres se'ls hi otorga el sou sisquera de 4.000 pessetes; 1.000 més, per l'estudi d'adults, que és molt pesat i ademés, és extraordinari, i que es subvencioni amb 500 pessetes per material en les escoles de menys concurrència; perquè si no es fa així, l'aseem-fum si no continuem essent la riota de tot el món, per ignorants.

MIQUEL RIBALTA

Amnistia! Amnistia!

Cal estar-hi sempre al damunt. Cal que no ens oblidem de demanar fins que se'ns dongui l'amnistia per delictes d'opinió que tots els homes de consciència liberal volem.

Es la Federació de la Premsa d'Espanya, a requeriments de la nostra Associació de la Premsa, qui ho ha demanat darrerament al Directori.

L'Alba ha fet noves declaracions segons els seus amics. Unes declaracions tèrboles i embolicades, que no convèncen a ningú.

No sé perquè penso que a l'Alba se li ha post el sol, encara que ço sembli una paradoxa.

¶ Els socialistes moderats es van emparant de la política europea: a Anglaterra, a França, a Dinamarca, a Finlàndia, els socialistes avancen lentament, però implacablement cap al govern de l'estat respectiu. Tan fort és aquest corrent popular a l'estranger, que fins la filla de lord Curzón s'ha fet socialista.

I els socialistes d'Espanya on són?
No ho sap ni En Pau Iglesias.

L'Ambaixada dels Soviets a Roma ha donat una *soirée*.

Els bolxevics s'han rapat la barba i volen fer veure a la gent que ells són homes de món.

La *Veu* ha tornat a sortir.

Veiam si faran bondat ara aquesta gent.

¶ No ens expliquem perquè els fa aquests reclams gratuïts als hotels!

¶ Cada dia sabem d'un avió que s'ha esclafat. És que els pilots, no ho dubtin, són xicotets massa joves.

Com si diguéssim, de la primera volada.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8